

dalmatinskiportal.hr (naslovnica)

Naslovnica (naslovnica)

Najnovije (najnovije)

Vijesti (vijesti)

Sport (sport)

Život (život)

Hrvatska (hrvatska)

Video (video)

Hedonistika (hedonistika)

Ostale rubrike

Traži (trazilica)

ELGRAD

Ne morate tražiti dalje.

KONAČNO U SPLITU!
Solinska ulica 52

www.elgrad.hr

(<https://www.elgrad.hr/novosti/split/>)

([naslovnica](#))

Dobro je imati nekoga na početku.

Zamislite ljude koji su spremni odgovoriti na sva vaša pitanja i riješiti sve izazove. Upravo ste zamislili OTP korisničku podršku.

"Za sve prljave poslove kontaktirajte formu"

12 mjeseci bez obaveza osiguranja

ZA MALE PODUZETNIKE I OBITELJE

Zatraži posiv

najnovije **najčitanije**

2 h Vlada objavila nove cijene goriva
([/energija-i-ekologija/vlada-objavila-nove-cijene-goriva/221950](#))

3 h NOVI DETALJI STRAVE U VARAŽDINU
Obitelj dva dana boravila u mjestu, dva dana u Zagrebu i dva dana u Splitu
([/hrvatska/novi-detilji-strave-u-varazdinu-obitelj-dva-dana-boravila-u-mjestu-dva-dana-u-zagrebu-i-dva-dana-u-splitu/221949](#))

3 h FOTO/VIDEO Matej Čeko 'zagrijao' (buduće) studente na Adventu na kampusu

Foto: Dušan Cvetanović / Pixabay

Hrvatska u udžbenicima povijesti susjednih zemalja

Piše: Ivica Radoš

(kolumna/hrvatska-u-udžbenicima-povijesti-susjednih-zemalja)

Mađari svojataju Šubiće i ostale hrvatske junake, ali ne podnose bana Jelačića jer ih je porazio, kao ni Tita

Želiš li sudjelovati na svjetskim konferencijama, upoznati investitore i otvoriti vrata poslovnim prilikama?

DALMATIA STARTUP COMMUNITY!

Učlani se!

(<https://digitalnadalmacija.hr/Dalmatia-Startup-Community>)

Analiziramo gradivo iz susjednih zemalja

baditása). A győzelmekre egész Európa félttyelt, és XI. Ince pápa a török kiűzésére szőlött fel.

Az egyházió pénz, energiát és időt nem kímélve hozta létre a **Szent Ligát** (1684), amelyhez a Habsburgok mellett több német fejedelemség, Velence, Lengyelország és később Oroszország is csatlakozott. XIV. Lajos Franciaországa semlegességet hirdetett. A sors különös fintora, hogy a **megosztott magyarok** közül Thököly továbbra is a Habsburgokkal szembeni ellenállásra buzdított. Ez megnehezítette Magyarország felszabadítását.

A **Szent Liga** azonban lassan bomlani kezdett (Budát először sikertelenül ostromolták). 1685-ben a törökök a magyarokat maradtak fenn szári seregek előző évi győzelmek után a magyaroktól elvették. A törökök pasza tászként rövid időre fogásba ejtette. (A váradi vár az értékes foglyot a fegyverszünetért cserébe Bécs kezére adta volna. Rosszul számított: Bécs nem tárgyalta, a szultán pedig kivégeztette a pasát.) Mire Thököly kiszabadult, a kuruc sereg nagy része áttért a császáriak oldalára. A kuruc fejedelemség utolsó erődítménye, **Munkács vára** Zrínyi Ilona irányításával két és fél éven át ellenállt a császári seregeknek. I. Lipót ekkor már teljes mértékben elkötelezte magát Magyarországa felszabadítása mellett, és **jelentős összegeket** fordított a hadjáratokra. A költségek evv részét, illetve a katonaság ellátását a

Munkács erődítménye (későbbi megsemmisítés)

A Szent Liga azonban lassan bomlani kezdett (Budát először sikertelenül ostromolták). 1685-ben a törökök a magyarokat maradtak fenn szári seregek előző évi győzelmek után a magyaroktól elvették. A törökök pasza tászként rövid időre fogásba ejtette. (A váradi vár az értékes foglyot a fegyverszünetért cserébe Bécs kezére adta volna. Rosszul számított: Bécs nem tárgyalta, a szultán pedig kivégeztette a pasát.) Mire Thököly kiszabadult, a kuruc sereg nagy része áttért a császáriak oldalára. A kuruc fejedelemség utolsó erődítménye, **Munkács vára** Zrínyi Ilona irányításával két és fél éven át ellenállt a császári seregeknek. I. Lipót ekkor már teljes mértékben elkötelezte magát Magyarországa felszabadítása mellett, és **jelentős összegeket** fordított a hadjáratokra. A költségek evv részét, illetve a katonaság ellátását a

Fotogalerija (8)

U drugom nastavku analize mađarskih udžbenika povijesti za potrebe feljtona 'Hrvatska i Hrvati u (https://dalmatinskiportal.hr/sad

(https://dalmatinskiportal.hr/kolumna/hrvatska-u-udzbencima-povijesti-susjednih-zemalja)' bavimo se razdobljem od 16. stoljeća, dakle osmanskih osvajanja, do raspada Jugoslavije.

Politički i geostatički odnos između Ugarsko-hrvatskom kraljevstvu i Europi, nakon osmanskih provala, posve se mijenjaju. Obrana Hrvatske i Ugarske postala je zahtjevna i iscrpljujuća. No, ratovi s Osmanlijama su kroz stoljeća promovirali i svoje junake.

Jedna od njih je **Nikola barun Jurišić od Kisega** (1490.-1545.), premlac, vojskovođa i diplomat, koji je na Cetinskom saboru 1526. bio izaslanik **Ferdinanda Habsburškog**, a u mađarskim udžbenicima posve je 'pomađaren'.

Posebno mjesto u mađarskim udžbenicima povijesti ima **560641253-249867497.jpg** (https://www.fotografije.com/560641253-249867497.jpg) (Miklos), vojskovođa koji je branio Siget (Szigetvar).

'Godine 1566. **Sulejman** je krenuo zauzeti Szigetvar, južnu prekodunavsku utvrdu... Zapovjednik Szigetvára Miklos Zrínyi smjelim je pohodima spriječio pohod Turaka. Međutim, iscrpljene zalihe učinile su položaj branitelja neodrživim... Zrínyi je jurišao iz dvorca na

POSTAVLJANJE

FOTONAPONSKOG SUSTAVA
NA KUĆU ILI ZGRADU

(https://www.dea-sdz.hr/)

(https://suzuki-split.hr/)

(http://zelenoimodro.hr/)

(https://kruzniotok.hr/)

(https://dizajnist.com/)

čelu svojih preostalih vojnika. Branitelji Szigetvára uglavnom su umrli herojskom smrću', piše, uz ostalo, u udžbeniku za 6. razred.

U gimnazijskom udžbeniku za 10. razred piše nešto slično.

'Sultanova vojska napala je Szigetvár koji je branio hrvatski ban Miklós Zrínyi, a manjina vojske je krenula prema Gyuli. Szigetvár se branio do posljednjeg čovjeka... Zrínyi je herojski poginuo nakon proboja iz unutrašnjeg dvorca'.

Nikola Šubić Zrinski je posve pomađaren, on je njihov nacionalni heroj.

U mađarskim povijesnim udžbenicima posebno se obrađuje još jedan hrvatski velikan, **Nikola VII. Zrinski** (1620.-1664.), još jedan Miklos Zryni, praunuk branitelja Sigeta Nikole Šubića Zrinskog. Nikola VII. bio je hrvatski ban, vojskovođa, književnik i pjesnik. On je stariji brat poznatog tragičara **Petra IV. Zrinskog**, koji je pogubljen 1671. u Bečkom Novom Mjestu.

Nikola se proslavio u Tridesetogodišnjem ratu i u bitkama protiv Turaka.

'Miklos Zryni je', kako piše u mađarskim gimnazijskim udžbenicima, 'postao izvrstan političar i vojskovođa. Imao je visoku političku karijeru jer nije bio samo hrvatski ban, već i jedan od vladarevih savjetnika. Osim toga, postao je prvi general mađarskog podrijetla u vojnim redovima Habsburškog Carstva. Njegova se djelatnost proširila i na književni život... Njegov književni rad uvelike je služio borbi protiv Turaka, dok se političkim djelovanjem borio da Habsburgovci učine više za domovinu'.

Nakon tzv. 'sramnog' Vašvarskoga mira (1664.), koji su, unatoč pobjedama, Habsburzi potpisali i koji je bio nepovoljan za Ugarsku, Nikola VII. Zrinski postao je

jedna od lidera protuhabsburške politike zbog čega je postao omiljen među Mađarima. U udžbenicima priča o njemu zauzima puno prostora.

Iako tvrde da je bio Mađar, u udžbenicima za gimnaziju dopuštaju mogućnost i da je bio Hrvat.

'Zrinyi je bio jedan od tipičnih 'nacionalnih' aristokrata ranog Habsburškog Carstva. Drugim riječima, imao je više identiteta, jer iako ga smatramo istaknutom osobom mađarske barokne književnosti, njegova je obitelj također sačuvala svoj hrvatski identitet'.

Detaljno se obrađuje i Zrinsko-frankopanska urota, uzrokovana Vašvarskim mirom. Navodi se u udžbenicima kako se 'skupina mađarskih gospodara počela organizirati protiv Habsburgovaca'. Tako su i Petar IV. Zrinski (1621.-1671.) (Peter Zrinyi) i **Krsto Frankopan** (1643.-1670.) (Ferenc Frangepan) također pomađareni. Kad je urota Zrinskog i Frankopana, uz nekolicinu mađarskih velikaša koji su tražili pomoć od Turaka, otkrivena - primio ih je car.

'Prihvatio je urotnike (1670.) i – kršeći mađarski zakon – izveo Pétera Zrínyija, Ferencá Nádasdyja i Ferencá Frangepána pred austrijski sud koji ih je osudio na oduzimanje kapitala i imovine. Presude su izvršene (1671.). Je li njegova majka, revna katolkinja **Zsófi Báthory**, spasila život Ferencá Rákócziya I. s 400.000 zлата', piše u gimnazijskom udžbeniku.

Mađari osobito kao nacionalnu heroinu slave **Jelenu Zrinski** (Zrnyi Ilona) (1643.-1703.), bez obzira na to što je Hrvatica. Ona je bila kći Petra IV. Zrinskog i **Katarine Zrinski**, rođene Frankopan.

Najprije se udala za ugarskog velikaša **Franju I. Rakocija** (Rakoczi Ferenc), kneza Erdelja, i pridružila se nezadovoljnom ugarskom plemstvu koje se suprotstavilo centralističkim težnjama Beča. Bio je to 'Ustanak Kuruca'. Nakon smrti muža, preudala se za

Mirka Thokolyja (Imre Thokoly), također erdeljskog kneza. Jelena je tri godine (1685.-1688.) branila utvrdu Palanoka u Mukačevu koju je, na kraju, predala austrijskoj vojsci nakon čega je zatočena u Beču jer je bila pobunjenica protiv bečkoga dvora. Takav joj je bio i otac koji je hrvatski nacionalni junak. Nakon poraza Kuruca i razmjene, umrla je u Turskoj. Njena sudbina je detaljno opisana u udžbenicima.

Prekretnica u odnosima između Austrije i Ugarske bila je bitka kod Beča 1683. i poraz Osmanlija.

Uslijedili su oslobodilački ratovi i konsolidacija carstva. Međutim, u 19. stoljeću raste revolucionarna i nacionalna svijest, posebno Mađara koji žele svoju državu. Uslijedila je mađarska revolucija pod vodstvom **Lajoša Košuta**, velikomađarskog nacionalista koji nije priznavao druge nacije u Ugarskoj.

Tijekom revolucije 1848. i 1849. hrvatski ban **Jelačić** u odlučujućim bitkama zadao Mađarima bolne poraze.

Međutim, iz mađarskih udžbenika to se ne da razaznati. Štoviše, u udžbenicima se bana Josipa Jelačića (1792.-1851.). omalovažava. On je u udžbenicima neprijatelj jer je u mađarsko-austrijskom sporu stao na stranu Habsburgovaca i zalagao se za samostalnu Hrvatsku. Mađari taj rat zovu samoobrambeni i domovinski.

Mađari su, kakao piše u udžbenicima, kod Pakozda 29. rujna 1948. u Mađarskoj 'potaknuli Jellasicsa'.

'Jelačić je na čelu hrvatske vojske pokrenuo oružani napad na mađarsku vladu, a Lajos Kossuth je započeo s organizacijom obrane...'.

Mađari su ga dočekali kod Pogzada krajem rujna 1848. i 'porazili' što, dakako, nije točno. Ta bitka zapravo ništa nije riješila i samo je glavni okršaj odgođen.

'Dana 29. rujna 1848. Jelačićeva vojska je zaustavljena u pobjedonosnoj bitci kod Pákozda od unovačene domobranske i narodne garde s mađarskim sastavom. Nakon kratkotrajnog primirja hrvatski je ban sa svojom kolonom pobjegao iz zemlje prema Beču', piše u udžbeniku za osnovnu školu.

Jelačić, naime, nije pobjegao nego je žurio u Beč da stiša revolucionare i zaštititi vladarsku dinastiju.

No, Jelačić je sljedeće, 1849. godine, kao jedan od ključnih vojskovođa zadao traumatične poraze Mađarima.

Zato se Jelačića prikazuje kao neprijatelja, kukavicu i lošeg vojskovođu. Jelačić je želio slobodnu Hrvatsku jer Lajoševa nacionalistička vlada nije marila za prava drugih naroda.

'Mađarska je politika bila voljna priznati autonomiju Hrvatske, koja ima zaseban pokrajinski status. No, Jelačić, kojeg je bečka vlada postavila na čelo Hrvatske, obećao je više: samostalnu hrvatsku krunsku pokrajinu unutar carstva (dakle, isti status kao i Mađarska). Time je većinu Hrvata stavio na svoju stranu...', piše, uz ostalo, u mađarskim udžbenicima.

Za razliku od Jelačića, Hrvat **Karlo Knezić** (1808.-1849.), koji se borio na strani mađarske revolucije i Lajoša Košuta, prikazan je kao mađarski heroj i mučenik.

Knezić je, nakon mađarskog 'samoobrambenog i domovinskog rata', zajedno s još 12 mađarskih visokih časnika pogubljen. Mađari o Kneziću pišu da 'u načinu življenja, razmišljanju i djelima postao Mađar, a u svojim osjećanjima, uspomenama u malim i velikim gestama ostao zauvijek Hrvat'.

Nakon slamanja revolucije, na području cijelog carstva uslijedio je Bachov apsolutizam i germanizacija. Međutim, poslije apsolutizma uslijedila je nagodba Mađara i Austrijanaca. Politički prijevori riješili su se

nagodbom i stvaranjem dvojne Austro-Ugarske monarhije 1867. U velikoj nagodbi izigrani su mali narodi, među njima i Hrvati.

'Nakon kompromisa obnovljeno je teritorijalno jedinstvo Kraljevine Ugarske, koje je ukinula habsburška autokracija. Zaoštreni odnosi s Hrvatskom od domovinskog rata riješeni su Hrvatsko-ugarskom nagodbom (1868.). Hrvatska je mogla samostalno upravljati svojim unutarnjim poslovima, imala je i svoj sabor', piše u udžbeniku za 7. razred.

Samostalnost Hrvatske unutar Ugarske bila je jako ograničena.

Uslijedila je pak mađarizacija. Tako su srušeni hrvatski snovi o nezavisnosti.

Mađari se, dakako, poslije nagodbe s Hrvatima posebno bave time što je Rijeka postala glavna mađarska luka. U udžbeniku za 8. razred ističu da je Rijeka bila njihova čak 'od 1102.', dakle od ugovora Pacta conventa. Tako su Mađari dobili Rijeku kao glavnu luku, a Austrija je dobila Trst.

'Fiume (Rijeka) je došla pod kontrolu mađarske krune nakon personalne unije Kraljevine Ugarske i Hrvatske (1102.). Pravni položaj dalmatinske regije, koja je u srednjem vijeku više puta mijenjala ruke, sređena je nakon protjerivanja Turaka i došla je pod kontrolu Habsburškog Carstva. Počela je pomorska trgovina kopnene sile. Godine 1779. **Marija Terezija** pripojila je lučki grad mađarskoj kruni i proglasila ga gradom slobodne trgovine. Nakon ulaska u posjed, započela je izgradnja luke pogodne za pomorsku plovidbu i početak parnog brodarstva.'

Do izbijanja I. svjetskog rata politički odnosi unutar Austro-Ugarske bili su nerazriješeni. Neriješeni nacionalni odnosi unutar Austro-Ugarskog carstva i gubitak rata zbrisali su Austro-Ugarsku s političke karte svijeta. Nakon rata dvije trećine teritorija krune

sv. Stjepana (Ugarske) pripale su novim državama - Kraljevini Srba, Hrvata i Slovenaca, Čehoslovačkoj, Rumunjskoj i Austriji, što je potpisano ugovorom u palači Trianon u Versaillesu.

'Dana 4. lipnja 1920. mađarski predstavnici potpisali su mirovni dekret u palači... Mirovnim ugovorom ostalo je samo 93.000 km² od 282.000 km² (uključujući Hrvatsku, 325.000 km²) povijesne Mađarske, odnosno jedva trećina teritorija te zemlje', piše u udžbenicima.

Od toga trenutka Mađari taj ugovor nazivaju Trianonska trauma.

Mađarski nacionalisti pa i predsjednik **Orban** često naljepnicama na automobilima, zastavama i šalovima ističu kartu tzv. Velike Mađarske, riječ je o zemljama krune sv. Stjepana.

U mađarskim udžbenicima povijesti se se na neki način provlači žal ili opravdanje što njihovi političari nisu htjeli niti znali riješiti nacionalna pitanja unutar Ugarske - hrvatsko, slovačko, rumunjsko i srpsko. Kako bilo, na kraju 1. svjetskog rata, mnogi dijelovi Ugarske pripali su Kraljevini SHS.

'Na kraju rata, pod vodstvom srpskog vladara, ujedinjuju se južnoslavenske države nastale iz Monarhije: stvorena je Srpsko-hrvatsko-slovenska kraljevina, kasnije Jugoslavija', pojašnjava se u gimnazijskom udžbeniku.

U lekcijama o 2. svjetskom ratu, mađarski gimnazijalci uče da je u njemačkom 'munjevitom ratu' poraz Jugoslavije 'ubrzala odluka hrvatskih ultradesničara (ustaša) kojom su najavili izlazak zemlje iz državne zajednice'.

U udžbenicima se pokušava opravdati ulazak Mađarske u savez sa silama osovine, a 'napad njemačkih snaga na Jugoslaviju počeo je i s današnjeg područja Gyara'.

'Iskoristivši situaciju, hrvatski nacionalisti proglasili su samostalnu Hrvatsku'.

U lekciji o holokaustu u mađarskim udžbenicima detaljno se opisuje holokaust Židova na području Mađarske i cijele Europe, a Jasenovac je na kartama označen žutim kvadratićem kao koncentracijski logor.

Iako se **Josipom Brozom Titom** ne bave detaljnije, osim u kontekstu velikih događaja u 2. svjetskom ratu, on je u udžbeniku za 11. razred (11B) opisan kao jugoslavenski komunistički vođa koji je 'likvidirao nekomunistički pokret', a dobio je rat jer se promijenila podrška velikih sila.

'Snagu postrojbi, koja je nastavila gerilski stil ratovanja, davala je činjenica da se Tito, rođen u Hrvatskoj, ponovno zalagao za obnovu nadnacionalnog južnoslavenskog jedinstva, odnosno Jugoslavije. Od jeseni 1944. partizani su započeli krvave odmazde: s jedne strane obračunavali su se sa snagama koje su surađivale s Nijemcima, zatim sa svojim političkim suparnicima, a također su djelovali u obračunima protiv Mađara na jugu'.

U mađarskim udžbenicima se detaljnije opisuje i Titov sukob sa **Staljinom** s kojim je nakon završetka 2. svjetskog rata bio jako blizak. Tako je Jugoslavija, kako se Staljina citira u mađarskim udžbenicima, postala zemlja koju 'vode psi koji glođu imperijalističke kosti i muljaju za američki kapital'.

Mađarsku udžbenici povijesti detaljno se bave raspadom Jugoslavije i, kako ga nazivaju, 'južnoslavenskim ratom', nakon što je 'Tito 35 godina bio neograničeni, ali moćni vođa multietničke federalne države'.

'Kao vođa čvrste ruke, pokušavao je balansirati između srpskog, koji je težio jačanju središnje vlasti, i hrvatskog i slovenskog političkog vrha, koji je tražio veću samostalnost federalnih republika. Nakon njegove

smrti 1980. godine zaoštravaju se nacionalni antagonizmi u Jugoslaviji. Krajem 1980-ih, Savez komunista Srbije predvodio je rastući srpski nacionalizam. Lider te stranke **Slobodan Milošević** nastupio je kao branitelj svih Srba', piše u udžbenicima u kojima se naglašava i ukidanje autonomije Vojvodine koja je bila naseljena brojnim Mađarima.

'U Sloveniji, Hrvatskoj, BiH i Makedoniji pobijedile su oporbene stranke, a u Srbiji i Crnoj Gori komunisti. U međuvremenu, postrojbe Jugoslavenske narodne armije, koje su se pridružile Srbima, i dalje su bile posvuda i nastojale zadržati pod svojom kontrolom strateški važne točke. Rat je izbio kada su Slovenija i Hrvatska u ljeto 1991. godine proglasile neovisnost', pojašnjava se.

Mađari u svojim udžbenicima citiraju **Vojislava Šešelja**, koji je bio ideolog stvaranje velike Srbije.

'Čuvat ćemo srpske teritorije do posljednjeg daha [...] od hrvatske zmije otrovnice. [...] Ovo je treći put da nas ljuta zmija napada, i ovo je treći put da nam u srce ujeda. Ovaj put joj moramo gaziti po glavi da više nikad nikoga ne ugrize. [...] Srpska osveta dolazi, srpska osveta je već počela [...] branit ćemo teritoriju i po cijenu krvoprolića, ako treba, i nitko nas Srbe ne može spriječiti da stvorimo svoju državu. Ako Hrvati napadaju Srbe tamo gdje ih ne možemo učinkovito braniti, napadat ćemo i tamo gdje su Hrvati najslabiji, napadat ćemo ih u Zagrebu. Naravno da će biti i nevinih civilnih žrtava, ali što možemo? Nemamo izbora', piše, citirajući Šešelja, u mađarskom udžbeniku povijesti 12B.

U udžbenicima se vrlo precizno korektno pojašnjava što se zapravo dogodilo.

'Postrojbe JNA povukle su se nakon nekoliko manjih oružanih sukoba, ali su se u Hrvatskoj borile u suradnji sa slobodnim snagama tamošnjih srpskih snaga. Pritom su uz krvave borbe okupirali središnja i istočna

područja Hrvatske, protjeravši lokalno nesrpsko stanovništvo, uključujući 50.000 Mađara koji su živjeli u istočnoj Slavoniji. U Mađarsku je iz Srbije izbjeglo i 50.000 vojvođanskih Mađara, koji su uglavnom napustili svoje rodno mjesto u strahu od vojne obveze', piše, uz ostalo.

Posebno se opisuje sudbina Vukovara.

'Grad se nalazio na strateški važnom mjestu, pa je novoformirana hrvatska vojska, zajedno s domaćim Hrvatima i pratećim Mađarima, krenula u borbu protiv brojčano i naoružanjem nadmoćnijih Srba. Oni su 87 dana branili grad koji je pao u ruševine, a značajan dio njegovih stanovnika je poginuo'.

U udžbenicima se, uz fotografije, s puno poštovanja piše o Vukovaru. 'Vodotoranj u Vukovaru je teško oštećen tijekom opsade 1991. godine i nije obnovljen kako bi bio podsjetnik...'.

Mađari citiraju i Washington post od 20. studenog 1991. u kojem je opis kako Vukovar izgleda nakon što su ga Srbi osvojili.

'Niti jedna zgrada nije useljiva niti se ni ne može popraviti. Gotovo svako stablo topnička vatra je raskomadala..'.

U udžbeniku 12 B objavljena je fotografija razrušenog Vukovara, detalj centra grada Vukovara nakon borbi.

U udžbeniku za 12. razred (12B) navodi se da je južnoslavenski rat 1991.-1995. okončan je Daytonskim mirovnim sporazumom, a Jugoslavija je 'sužena na zajednicu Srbije i Crne Gore'.

Detaljno se u udžbeniku 12B opisuje nacionalna i vjerska struktura Jugoslavije.

'U Hrvatskoj je do protjerivanja Srba 1995. godine udio Srba bio značajan. Većina Srba u Hrvatskoj preseljena je u Vojvodinu, među Mađare'.

U udžbenicima se naglašava uloga SAD-a koje su 1995. bile su domaćini pregovora u Daytonu. Obraduje se i pad Miloševića te osamostaljivanje Crne Gore i Kosova.

Gotovo se ne spominje kraljev bijeg u Dalmaciju

Hrvatskim zaslugama i krvlju više je puta spašavana Ugarska pa čak i kraljevi osobno, poput Bele IV., hrvatsko-ugarskog kralja od 1235. do 1270. Nakon poraza od Mongola, Bela je 1242. zatražio pomoć od vladara u Europi, ali mu nitko nije htio pomoći.

Pobjegao u Dalmaciju gdje su ga zaštitili Hrvati. Utvrdio se u Klisu, Splitu i Trogiru, gradovima koje Mongoli nisu mogli lako osvojiti. Za vrijeme opsade Trogira, Bela IV. navodno se povukao na današnji otočić Kraljevac i spasio glavu.

Kad je umro veliki kan Ogotaj, progonitelj kralja Bele, Batu-kan vratio se s vojskom u Aziju, a ugarsko-hrvatski kralj je mogao odahnuti. No, u mađarskim udžbenicima tek uzgred se spominje epizoda kraljeva bijega i njegova spašavanja.

Tekst je napisan uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije iz Programa za poticanje novinarske izvrsnosti.

VAŠA REAKCIJA NA TEMU

Ludilo

▲

4

Baza

▲

1

Svašta

▲

6

Ah

▲

1

Užas

▲

12

[Traži \(trazilica\)](#)

[Twitter \(https://twitter.com/DalmatinskiP\)](https://twitter.com/DalmatinskiP)

[Facebook \(https://www.facebook.com/dalmatinskiportal\)](https://www.facebook.com/dalmatinskiportal)

[Marketing \(marketing\)](#)

[Kontakt \(kontakt\)](#)

[Impressum \(impressum\)](#)

[Pravila privatnosti \(pravila-privatnosti\)](#)